

# Найвище місто

Ілля Войнолович

## БУДІВНИЦТВО

### 1

*Десь у пустелі Плато Колорадо, 2 липня 1996 року*

— Гей, Джошуа! Тебе кличе Містер Хартер. Іди до нього швидко — сам знаєш, що буде, якщо запізнишся.

— Добре. А ти тим часом перенеси ті плити, поки я ходжу.

День був неймовірно спекотний. Сьогодні Джошуа трохи запізнився, але не настільки, щоб отримати зауваження особисто від містера Хартера. Тож, на його думку, несподіваний виклик мав зовсім іншу причину.

Він підійшов до будівельного фургончика і постукав у двері. Приглушений голос зсередини наказав увійти. Джошуа повільно повернув ручку й зайшов.

— Вітаю, містере Хартере. Мені сказали, що ви мене кликали.

— Вітаю, Джошуа. Так, кликав. Сідай, у мене для тебе важлива новина. І, на жаль, неприємна.

Містер Хартер зробив паузу й подивився у вікно.

— Як тобі відомо, будівництво цього великого й амбітного проекту триває вже п'ять років. За цей час змінилося багато: і в технологіях, і в планах завершення.

Джошуа вже здогадувався, про що йтиметься, але не став перебивати.

— За ці п'ять років, на жаль, трапилося надто багато нещасних випадків. Деякі з них — моторошні. Саме через це керівництво почало сумніватися в доцільності продовження. Сьогодні вранці я отримав повідомлення: якщо ми не завершимо проект протягом наступних двох років, цю споруду просто закинуть. І вона так і стоятиме серед безкрайньої пустелі Плато Колорадо.

Ця новина приголомшила Джошуа. Не саме повідомлення про смерті — такі випадки, на жаль, трапляються часто. Але те, що на завершення залишилося лише два роки — ось що змусило його похолонути.

— Містере Хартере, чесно кажучи, це звучить як поганий жарт...

Але втомлене, розчароване обличчя його керівника промовляло саме за себе — тут було не до жартів.

— С... сер... — вимовив Джошуа, вже помітно схвилюваний. — Я мушу сказати, боюся, що ця будівля й справді так і залишиться посеред пустелі.

Містер Хартер вибухнув:

— Що!? Невже немає способу пришвидшити будівництво? Ти хоч уявляєш, скільки це все мені коштувало!? Скільки часу, нервів і грошей я витратив, щоб затвердити й

ввести цей об'єкт в експлуатацію!?

— Є... один варіант. Але я не раджу ним користуватись, — тихо промовив Джошуа.

— Який би він не був — цей твій "варіант, яким не радив би користуватись" — зроби все можливе. Щоб через два роки ми розпочали те, що запланували. Домовились?

Джошуа подумки вже бачив себе десь на Гаваях — відпочиваючого на гроші, зароблені на цьому проєкті. Але потім глянув на змученого містера Хартера, що витратив, мабуть, не один мільйон доларів на будівлю, яку тепер хочуть закинути. Він знав Хартера досить давно. Той був щедрим — приносив дорогий алкоголь і подарунки на корпоративи, святкував разом з працівниками.

Но він точно не був із тих, хто дозволить закопати мільйони просто в піски пустелі.

Джошуа подумав, що його задум справді може спрацювати. Він кивнув і потиснув руку.

— Ти зможеш це зробити, — впевнено мовив містер Хартер.

І Джошуа не мав у цьому сумніву.

## 2

*Десь у пустелі Плато Колорадо, 21 серпня 1997 року*

— Агов, Крісе! — вигукнув Джошуа. — Як щодо того, щоб піднятися на двісті сьомий поверх і провести мені невеликий звіт?

— Нема проблем. Ходи за мною.

Кріс провів Джошуа до невеликого будівельного ліфта, встановленого на зовнішній стороні будівлі.

— Стережися таких ліфтів, якщо ти не на роботі, — кинув Кріс і розсміявся.

Джошуа не злякався цієї дурнуватої жарти. Він знав, що Кріс часто любить невдало жартувати — нерідко й на непристойні теми. Вони якраз проїхали половину висоти, коли раптом у ліфті щось гучно тріснуло.

— Не зважай на цей тріскіт, — мовив Кріс. — Воно чомусь постійно так.

І тут Джошуа вперше відчув, як його план із пришвидшеного будівництва може позначитись на безпеці працівників. Ліфт, який за нормами мав би монтуватися кілька тижнів, тут установили за кілька днів.

Вони дісталися двісті сьомого поверху й вийшли з маленького, доволі ненадійного ліфта.

— Давай, виходь з цього проклятого ліфта... — мовив Кріс.

Джошуа не став сперечатися. Йому з самого початку здавалося, що краще було б піднятися власними ногами, ніж випробовувати долю на цій трясучці. Хоча двісті сім поверхів — це не жарти.

— Ну от, ми на місці. Як тобі, Джошуа? Сподіваюся, ти не боїшся висоти.

Конструкція виглядала доволі стійкою і надійною — зважаючи на те, що на її повне зведення потрібно було значно більше ніж сім років.

— Виглядає дуже якісно. Як вам вдалося так наблизитися до завершення?

— І сам не уявляю, — усміхнувся Кріс. — Ще трохи — і розпочнеться те, для чого ми це насправді будуємо. Сподіваюся, все не впаде нам на голови.

— Не впаде, запевняю тебе. Якщо воно досі стоїть, а ми стоїмо в ньому.

— От у тому кутку буде лампа аварійного освітлення. І в тому кінці також. Приблизно. Може трохи не там. Ми ще плануємо розмістити відділки аварійних служб на сім поверхів нижче. А ще: щойно добудовуємо поверх — одразу склимо, фарбуємо фасад і внутрішні стіни, щоб більше до нього не повертатись.

На одному поверсі планується розмістити приблизно 36 квартир.

— Крісе чому в тебе постійно все приблизно? Це нервує.

— Не знаю друже. Це просто звичка, не звертай уваги.

— Я планую закінчити через рік. Думаю, мій план працює, якщо ви вже більше половини збудували.

— Ага, думаю, у тебе як завжди все працює.

### 3

*Десь у пустелі Плато Колорадо, 9 вересня 1998 року.*

Цей день для Джошуа особливо нічим не відрізнявся від інших днів його роботи на цьому об'єкті. Проте було дещо, що змушувало його йти на роботу щасливим. Це був останній день будівництва проекту. Вони все ж змогли завершити його у термін, який керівництво несподівано поставило два роки тому.

Джошуа радісно підійшов до будівельного фургончика містера Хартера. Постукав, почекав три секунди і зайшов усередину, мов п'ятирічний хлопчик до магазину цукерок.

— Вітаю, містере Хартере. Напевно, ви як ніхто знаєте, який сьогодні день.

— Вітаю, Джошуа. Звісно знаю. Ти що, мене за дурня маєш?

Містер Хартер виглядав найщасливішим чоловіком у світі. Але сьогодні він був одягнений у строгий чорний костюм, чорну сорочку та краватку, темну, як космос. Такий вигляд дещо вразив Джошуа. Містер Хартер ніколи не вдягався так офіційно, тим паче Джошуа не очікував такого в день завершення, мабуть, найтехнологічнішого й найамбітнішого проекту під його керівництвом.

— Містере Хартер, чому ви так одягнені? Хіба не сьогодні закінчується будівництво? Чи я щось плутаю?

— Ні, синку, все правильно. Але я вдягнувся так, бо, яким би щасливим не був цей день, мені прикро усвідомлювати, що я більше ніколи не зможу приїхати сюди, до цієї пустелі, щоб випити кави з пончиком і помилуватися краєвидами.

Джошуа не знав не лише про те, що у шухляді містера Хартера завжди лежала зайва коробка пончиків, а й що сам Хартер щиро любив милуватися цією клятою пустелею.

— Ну, ви, мабуть, маєте рацію. Починаючи з кінця робочого дня, сюди більше ніхто

ніколи не повинен приїжджати. І сер, дозвольте перейти ближче до теми. Сьогодні зранку я отримав від вас повідомлення з проханням одразу прийти сюди, щойно ступлю на територію об'єкта.

— Так, але це ж ти сам спитав про мій одяг.

Містер Хартер трохи прокашлявся і почав:

— Як ти вже знаєш, цей день — новий початок для всіх нас. Ми плідно працювали, щоб одного дня весь світ подякував нам за це. Наша праця не лише важка, але й важлива для жителів США та інших країн. Але ще рано підводити підсумки — вважай це лише початком нової тяжкої праці.

Після того, як почнеться те, для чого ми цей проект і будували, працівники мають дотримуватись чітких правил. Це як служба в армії — виконуєш наказ без зайвих питань.

Через місяць-півтора ми будемо шукати нових працівників, можливо ще через кілька місяців — проводити екскурсії для майбутніх "тестувальників". І зрештою почнемо "випробування".

Джошуа мало не розплакався — промова справді зворушила його. Але питань не виникло: він уже здогадувався, що його робота завершена. Тепер він точно міг переїхати жити на Гаваї. Його зарплати вистачить на безтурботне життя до кінця днів, а разом із нею — і мовчанка про те, чим він тут займався сім років.

## ПРЕЗЕНТАЦІЯ

### 1

Батько Джейса, як завжди, сидів у його улюбленому кріслі, яке вже давно треба було віднести на звалище або віддати бездомним. Він дивився маленький двадцяти дюймовий Sony Trinitron о дев'ятій вечора з банкою пива в руці — як він це завжди робив.

Кімната, де так любив проводити час його батько, можливо, залежний від алкоголю, була невелика. Але сміття, плями на стінах, полущені шпалери — усе це нагадувало Джейсу, що крім невеликого телевізора та дешевого пива, його батько більше нічого не міг собі дозволити.

Але батько Джейса, треба сказати, дуже пасував до незвичайного інтер'єру замурзованої кімнати. Рой — так звали батька Джейса — був одягнений в уже далеко не білу майку з сірими трусами. На майці було декілька дірок і плям від пива, а на трусах були нитки. Це ті, які, якщо не відрізати, а потягнути, розпускають шви, що неодноразово робив батько.

Джейс пройшов повз телевізор на кухню, що змусило Роя гаркнути на свого сина, щоб він забирався звідси. Джейс не здивувався поведінці батька, він знав, що Рой здатен не більше, ніж просто гаркнути, щоб він відійшов від телевізора.

Авжеж, Джейс не міг пробачати батьку його ставлення і до мами, і до нього самого. Але що вдієш — друзів у нього було не багато, тому втекти від цієї "сім'ї" йому не було куди.

Джейс повільно, навіть втомлено, зайшов до їхньої крихітної жовтуватої від жиру кухні. Мама стояла в блакитному халаті поверх сірої футболки, на якій був чорний напис "ніколи не здавайся". Як іронічно, подумав Джейс.

Ввійшовши до кухні, Джейс вже почув запах смаженої курки. Але все одно спитав маму, що в них на вечерю. Мама повернулася, як залякана, дуже різко, немов не знала, що на кухні ще хтось є крім неї. І відповіла, що в них не може бути щось крім цієї клятої курки.

Очі її були впалі, а під очима — широкі круглі синці від недостатку сну. Джейс уже не пам'ятав, коли бачив маму щасливою, не говорячи про її зачіску. Волосся було скомкане, як клубок ниток. Вона вже досить довго носила хвостик, можливо, щоб не бачили її брудне волосся.

На кухні не було місця, де поставити стіл для обіду. Тому їхньою сімейною традицією було вечеряти в гостинній біля телевізора. Мама сказала вийти, бо їй не вистачає місця.

Ну а як же, подумав Джейс і поглянув на маленьку лампочку, повішану на жалюгідному проводі, яка давала те саме жовтувато-біле світло, яке нагнітало й псувало настрій.

Коли Джейс вийшов з кухні, батько вже вмовився посередині невеликого сірувато-блакитного дивану, явно вже почувши їжу, яку вони їли практично кожен день.

Джейс присів на край дивана з лівої сторони від свого батька. По телевізору знову рекламували всякі старовинні речі по 3-5 доларів. Реклама йшла одна за одною.

То показували щасливу родину, яка складалась із щасливих батьків, щасливих дітей — хлопчика та дівчинки — і собаки, які всі по черзі користувалися якимось засобом проти кашлю.

Як правило, такі родини живуть у маленькому двоповерховому білому будинку з дитячим майданчиком й глибоким басейном на задньому дворі.

Хотів би Джейс так жити й не сваритися зі своїми замученими батьками кожен день після обіду. Але реальність суворіша, ніж показано в мультиках, які він з неохотою дивився у вільний час.

Після реклами ліків ішла реклама про якийсь відпочинковий центр типу санаторія або пансіонату, а потім знову ліки — і так по колу.

Мама через десять хвилин прийшла з трьома тарілками картопляного пюре зі смаженою куркою. Мама сіла з правої сторони від батька, який з'їв напевно вже більше половини своєї тарілки.

Джейс не дивувався, чому батько з'їдає все менш ніж за п'ять хвилин — порції насправді були маленькі.

Вони все також дивилися на двадцяти-дюймовий жалюгідний телевізор, думаючи, як все швидко з'їсти, щоб нарешті піти спати, бо тільки у снах було приємно жити для

них усіх.

Пройшла ще одна реклама нікому не потрібного антикваріату, як тут на маленькому екрані, на блакитному, мов небо, фоні з'явився якийсь напівлисий сивий чоловік у круглих окулярах, одягнений у білий лікарський халат.

Він помовчав дві секунди, ніби не знав, коли почався запис, а потім заговорив:

— Вітаю, дорогі жителі США! Мене звати містер Кларк, я один з тих, хто зможе вас врятувати від жалюгідного життя за допомогою нашого грандіозного і не дивовижного проекту, який збудований у пустелі Плато Колорадо під назвою "Найвище місто". Звучить фантастично, га?

Слова містера Кларка про їхнє жалюгідне і зовсім невеселе життя трішки образили Джейса. Але в чому неправий цей лисий чувак на синьому фоні?

Містер Кларк продовжив:

— Коли ви почуєте найголовнішу деталь, ви пулею побіжите в наш найближчий філіал.

Як чесно, ці слова про головну деталь неабияк зацікавили Джейса. Він продовжив слухати:

— Це місто стане новим досягненням людства. Ця будівля має аж чотириста поверхів і налічує чотирнадцять тисяч чотириста квартир сорок один на сорок один метр квадратний, розрахованих на сім'ю з двома дітьми.

У цьому місті вам навіть не треба буде виходити на вулицю, все, що треба, ви знайдете всередині: будь то супермаркет або поліцейська станція.

Також є мінімаркети практично на кожному поверсі, де ви зможете купити різних снеків.

А от і головна деталь: це все ви можете безкоштовно протестувати протягом року, якщо встигнете записатися за телефоном... або в головному офісі.

Джейс швидко запам'ятав коротенький номер телефону й головну адресу офісу.

Жили вони в маленькому одноповерховому будиночку в Окленді, штат Каліфорнія.

А найближчий, напевно єдиний, офіс, де можна записатися на тестування, був у Солт-Лейк-Сіті, штат Юта.

Джейс з класом нещодавно проходили пустелі штату Юта, з уроку географії він знав, що від Каліфорнії до Юти десять сімсот миль, а це приблизно 10 годин машиною.

Батьки Джейса теж явно хотіли безкоштовно пожити в нормальній квартирі рік. Але щоб дістатися до Юти, треба десять годин і чимало бензину.

Хоча їхня сім'я жила доволі бідно, у батька Джейса все-таки була непогана машина. Це був темно-синій Volkswagen Golf.

Він вміщує у себе п'ять пасажирів, він не дорогий, тож вони все таки могли дістатися Юти десять годин.

Але тепер питання в іншому — чи вистачить їм грошей на десять з чимось годин їзди.

Повного баку їхнього Volkswagen вистачало десять приблизно на 30 годин, а коштував повний бак бензину п'ятнадцять-шістнадцять доларів.

Виходить, вони все-таки могли спробувати дістатися Юти до того, як усі місця розберуть.

Ну не може бути такого, щоб у них не було навіть п'ятнадцяти або шістнадцяти доларів на поїздку, яка на рік змінить усе їхнє життя.

## 2

На наступний ранок Джейс востаннє за цей рік прокинувся у своїй брудному, але теплому ліжку. Радісний, він вийшов із замурзаної кімнати й одразу попрямував на кухню. Там, як завжди, була мама. Іноді Джейсу здавалося, що вона взагалі ніколи звідти не виходить, але сьогодні він не став захарашувати голову такими дурницями.

Мама виглядала щасливішою, ніж будь-коли за весь час, відколи він її пам'ятав. "Авжеж, сьогодні вона щаслива", — подумав Джейс. І справді, хто би був нещасливим у день, коли життя змінюється, хай навіть лише на рік?

Батько ще вчора зателефонував за номером, який назвав доктор Кларк у вечірній передачі, і домовився про зустріч для подальших деталей. Тож хвилюватися, що їхнє місце хтось забере, не було сенсу.

Рой був у захваті: їхня сім'я нарешті житиме, як мільйонери! Хоча його й дратувало, що всього лиш на рік. "Зате можна буде похвалитися перед однокласниками. Може, навіть репортери інтерв'ю візьмуть", — мріяв Джейс.

З шостої ранку мама готувала стільки їжі, скільки встигла, бо чим годують у "Найвищому місті" — залишалося загадкою. Батько тим часом збирав речі першої необхідності: аптечку, рушники, теплий і літній одяг, піжами, щітки... Джейс же займався власним: складав книжки, нагороди й свої заощадження. За місяць у скарбничці набігло десь сто двадцять баксів — не так уже й багато. Він не вмів посправжньому відкладати: з п'яти доларів, які мама давала "на перекус перед школою", іноді щось відкладав, але їсти ж хотілося завжди.

Батько вийшов прогріти двигун старенького "Фольцвагена Гольф" перед довгою дорогою. Поки він був надворі, мама вже закінчила готувати й перейшла до зборів своїх речей. Ця метушня нагадала Джейсу сімейну поїздку в ліс: як вони пакували складні стільці, палатку, купували маршмелоу в місцевому магазині, щоб смажити на вогнищі. Тоді ще з ними їхала сім'я батькового друга. Джейс навіть згадав, як штовхнув у річку сина маминої подруги — всі тоді перелякалися, і цілий місяць йому не давали кишенькових грошей.

Спогади обірвав хрипкий голос батька з вулиці: вже час вирушати, ще треба заїхати на заправку. На годиннику була восьма ранку, а прибули вони мали о сьомій вечора.

— Я піду в машину, — сказав Джейс мамі, взяв коробку з речами й вийшов надвір.

Надворі його пробрав легкий холодок — лютий давався взнаки. Він сів у маленький "Гольф", і в ніс одразу вдарив різкий запах дешевого освіжувача повітря, яких продають у кожному придорожньому кіоску. "І з цим запахом мені всю дорогу їхати?" — скривився він і поставив коробку з речами собі до ніг: у багажнику вже не було місця.

Невдовзі на подвір'ї з'явилася мама. Вона поставила ще одну коробку, замкнула двері їхнього старого маленького будиночка — спершу верхній, а тоді нижній замок. Джейсу це завжди здавалося дивним: він звик починати з нижнього. Та й усі його знайомі так робили.

Зітхнувши, мама взяла важку коробку, поклала її на заднє сидіння і сіла попереду. Всі пристебнулися. Батько ввімкнув задню передачу, повільно виїхав на вузьку дорогу — і вони поїхали назустріч своєму новому, хай і лише на рік, життю.

### 3

Вони повільно виїхали задом на вузьку односторонню дорогу. Батько пригальмував, повернув кермо вправо, але не вимикав задню передачу, щоб машина вийшла в протилежний бік руху. Коли авто різко розвернулося в напрямку перехрестя зі світлофором, у багажнику щось гучно впало — мабуть, сумка. Рой перемкнув передачу на передню й обережно рушив уперед.

Під'їжджаючи до знака "STOP" на тристоронньому перехресті, батько ввімкнув правий поворотник. Коротко постоявши й озирнувшись, він повернув праворуч — у бік заправки з маленьким магазинчиком.

За кілька десятків метрів Рой звернув на територію заправки, оформлену у зелено-білих тонах. Там було лише дві бензоколонки та магазин **7-Eleven**, а поруч — банкомат, назву компанії на якому закрили графіті. Батько Джейса зупинився біля однієї з колонок і вийшов з машини.

У кутку між парканом та стіною магазинчика, біля насосу з водою, сидів сивий худорлявий чоловік. На його голові, майже повністю лисій, була червона бейсболка з нашивкою якоїсь команди. Він носив джинсовий комбінезон поверх брудної білої футболки, заляпаною плямами. У кишені комбінезона щось відтягувало тканину — певно, гроші від клієнтів.

Коли батько взяв шланг для заправки 95-го бензину, сивий чоловік повільно підвівся й рушив у його бік. Дійшов він лише тоді, коли Рой уже заправляв "Гольф".

Джейс із мамою залишилися в машині й роздивлялися старого, бо раніше його тут не бачили. Хлопцю раптом закортіло купити чипси в дорогу. У кишені в нього було 120 доларів з особистих заощаджень. Він запитав у мами, чи можна збігати в **7-Eleven**, і та не заперечила.

Джейс потягнув дверцята, які відчинилися не зразу, і почав вибиратися з авто. Це було складно через коробку біля ніг, яка придавила йому ступні. Коли нарешті виліз і зачинив двері, побачив, що батько ще заправляє, а незнайомий сивий чоловік стояв, склавши руки за спину — наче в кайданках або як учитель на контрольній, що стежить за учнями.

Джейс обійшов машину ззаду й попрямував до входу. Він штовхнув двері з холодною іржавою ручкою, й одразу на підлозі його зустрів брудний, напівпорваний гумовий килимок.

Піднявши очі, хлопець побачив ліворуч касову стійку. За нею стояв хлопець років двадцяти у фірмовій формі **7-Eleven**. Біля каси стояв кулер з фруктовим льодом та невелика стійка з жувальними гумками. Джейс вирішив не роздивлятися далі зашарпаний інтер'єр і одразу попрямував у відділ зі снеками.

Оминувши полиці з напоями та швидкою їжею, він швидко взяв середню пачку "Cheetos" із сиром і підійшов до каси. Касир, не надто привітно, пробив покупку повільніше за черепаху та озвучив суму — 1 долар 10 центів. Це приємно здивувало Джейса.

Вийшовши з магазину, він побачив, що батько вже сідає у "Гольф", а старий повільно повертається від колонки до свого старого, напівзламаного стільця. Джейс сів на своє місце в машині, переставивши коробку між ногами. Рой завів двигун, і авто знову рушило дорогою до Юти.

Сівши в машину, Джейс помітив: батько був явно роздратований, а мати — стурбована. Хлопець вагався, чи варто питати, бо знав — коли батько сердитий, краще не лізти з розмовами. Та все ж наважився.

Батько промовчав, але мама пояснила замість нього:

— Коли тато закінчив заправляти авто, на ціннику було чітко написано *15 доларів 50 центів*. А той старий заявив, що треба платити сімнадцять. Твій тато, звісно, заперечив. Але дідусь став перед машиною й пригрозив викликати поліцію, якщо ми не заплатимо.

— І що, ви йому дали? — здивувався Джейс.

— У нас не було вибору, — зітхнула мама. — Хоча в цьому не було сенсу: ми ж могли просто об'їхати його з іншого боку колонок...

— Саме так, — пробурмотів Джейс.

Мати тільки важко видихнула й попросила більше не турбувати їх із батьком. Хлопець погодився й вирішив спокійно провести решту дороги, дивлячись у вікно й доїдаючи "Cheetos" із **7-Eleven**.

Вони проїхали через *Park Street Bridge*, звернули ліворуч і, рухаючись прямо, виїхали на шосе **Dwight D. Eisenhower**. До того часу пачка чипсів уже спорожняла. У коробці між ногами залишилася лише одна пляшка води. Після сирних "Cheetos" сильно захотілося пити, тож Джейс відразу випив майже половину маленької пляшки (0,25 л).

Дорога вела через мальовничі краєвиди Каліфорнії. Сонце повільно сідало, фарбуючи небо у золотаво-червоні відтінки. Батько, який не спав із п'ятої ранку, почав відчувати втому. Тож батьки вирішили зупинитися в найближчому придорожньому motelі.

Ще хвилин за десять вони помітили яскраву неонову вивіску з простим написом *Motel* праворуч від дороги. На повороті батько скинув швидкість і припаркувався навпроти однотипних одноповерхових номерів з різними номерами на дверях.

Вийшовши з авто, Джейс уважно оглянув їхнє тимчасове житло. Це був типовий придорожній motel: номери були збудовані у формі відзеркаленої маленької букви "r".

Біля стовпа з вивіскою знаходилася стійка реєстрації, куди вони й попрямували.

Усередині хлопець побачив довгу стійку — від стіни до стіни, близько двох з половиною метрів. Інтер'єр був виконаний у коричневих тонах: стіни обклеєні дерев'яними панелями, на підлозі — сірий ламінат, що місцями відставав і здіймав невеликі бугри, об які легко спіткнутися. Стійку теж обшили панелями, але вертикально. Верхня частина була з білого пластику — такого, з якого роблять підвіконня. Єдине світло давала невелика люстра з тьмяним жовтим відтінком.

За стійкою стояв власник мотелю — літній чоловік у бордовій футболці та чорному жилеті. Його обличчя було вкрите зморшками й родимками. На носі сиділи прямокутні окуляри. Волосся майже не лишилося, а те, що ще трималося на голові, було біле, наче молоко чи туман. Вони підійшли до стійки. Батько спокійно сказав, що хоче зняти два номери на одну ніч.

— Один номер коштує десять доларів, — відповів власник.

Ціна була цілком прийнятною для придорожного мотелю, хоча й пояснювалася тим, що це був єдиний мотель у радіусі ста миль. Клієнтів тут ніколи не бракувало.

Батько дістав із кишені пачку купюр, витягнув дві десятки й простягнув їх власникові. Той уважно підніс спершу одну, потім другу купюру до настільної лампи, перевіряючи їх справжність. Переконавшись, він відкрив касу з гучним дзвоном і поклав гроші всередину.

Потім повільно потягнувся до дошки з ключами, зняв два — від одинадцятого та дванадцятого номерів — і простягнув їх. Тато подякував, узяв ключі й розвернувся до виходу. Мама пішла за ним. Власник же відразу зник за дверима в задній кімнаті, яка вела, мабуть, до його власного житла.

Коли Джейс вийшов надвір, уже стемніло. В темряві він ледь розгледів батьків, що прямували до своїх номерів. Він наздогнав їх тільки тоді, коли батько вже вставляв ключ у замок дверей із номером "11". Відчинивши двері, тато простягнув Джейсові ключ від "12-го" й суворо наказав:

— Завжди замикай двері на ключ — коли виходиш і коли лягаєш спати.

Поки Джейс намагався впоратися зі своїм замком, батьки вже зникли в кімнаті, зачиняючи за собою двері. Йому ж довелося поводитися кілька хвилини, перш ніж ключ провернувся. Нарешті він опинився всередині.

Хлопець щільно зачинив двері зсередини, як наказав батько, увімкнув світло й оглянув кімнату. Ліжко стояло під стіною зліва від входу. Джейс підійшов, спершу сів, а потім обережно ліг. Матрац був настільки м'яким, що здавалося — він тоне у ньому. Лише тепер він відчув, наскільки втомився. Не роздягаючись і навіть не знімаючи взуття, Джейс розтягнувся на двоспальному ліжку й миттєво заснув міцним сном.

## 4

Джошуа, читаючи журнал, сидів у бізнес-класі біля вікна. Праворуч від нього залишалася ще одне місце для його друга Кріса, який мав ось-ось сісти на борт. Літак

злітав за 15 хвилин, тож часу у Кріса залишалося обмаль.

Через п'ять хвилин Кріс, важко дихаючи, забіг у салон, проштовхуючись крізь людей і вибачаючись за незручності. Він підійшов до свого місця, поклав дві середні валізи на верхню полицю, залишив червону сумку поруч і сів біля Джошуа.

— Здоров, брате, — видихнув Кріс, — рад тебе бачити, здається, сто років не бачив.

— І тобі здоров, — відповів Джошуа. — Ти майже просрав 120 доларів через зайву вагу... — додав він, хихикаючи.

— Гей! — шепотом вигукнув Кріс і підштовхнув Джошуа локтем. — Чуєш, Джошуа... Ти, якщо я не помиляюся, збирався на Гаваї летіти, чому ще досі в Вегасі?

— Так, спочатку я планував на Гаваї, — відповів Джошуа. — Але містер Хартер запросив мене відвідати "Найвище місто" й залишитися ще на деякий час у Юті. Навіщо — не знаю.

— Ясно, ясно... А я досі на роботі, не звільнився, — розповів Кріс. — Прикинь, тепер їду ще працювати. Мені ж не платили сотні тисяч, як тобі.

Саме тоді на екранах, що висіли на стелі та були в спинках сидінь, загорілося прохання пристебнути ремені безпеки. Джошуа й Кріс виконали вказівку.

Через кілька хвилин літак почав набирати швидкість, а ще через дві хвилини відірвався від землі та попрямував прямо до Солт-Лейк-Сіті.

Коли літак набрав достатню висоту, до Джошуа й Кріса підійшла стюардеса з рудим волоссям у формі авіакомпанії. Вона запитала, що вони хочуть пити, та повідомила, що їжу можна буде замовити через 15 хвилин.

Джошуа вибрав звичайний яблучний сік, а Кріс — бренді.

— Ого, Крісе, бачу, ти любиш випити в літаку, — здивувався Джошуа. — Але що ж, не просто посидіти, а бренді взяв.

— Сьогодні можу собі дозволити, — відповів Кріс. — Ми ж не просто на роботу летимо.

Через пару хвилин їм принесли напої. Вони перекинулися кількома словами, після чого кожен зайнявся своїми справами. Кріс допив бренді і, на диво, захотів трохи подрімати. Літак летів з Вегаса до Солт-Лейк-Сіті приблизно годину, тож він, швидше за все, просто дрімав.

Джошуа допивав свій сік і милувався краєвидом із вікна: білі хмари пролягали нижче літака, а блакитне небо було чистим і прозорим, наче вода в гірському озері.

Після того як Джошуа допив свій сік, йому захотілося в туалет. Він встав, переступив через ноги дрімаючого Кріса і попрямував до кінця салону, де був туалет. Турбулентність трохи хитала літак, але не заважала руху.

Зайшовши в маленьку кабінку, як на зло, почалася сильна турбулентність. Трохи води з унітаза розлилося на кросівки Джошуа. Хлопець скривився, але, на щастя, штани залишилися сухими. Він швидко сховався у туалет, витер кросівки і попрямував назад до свого місця.

Саме тоді пілот по радіо оголосив, що літак приземлиться в Солт-Лейк-Сіті через десять хвилин. Джошуа здивувався, адже переліт з Вегаса до Солт-Лейк-Сіті був

недовгим, але він не очікував, що вони прибудуть так швидко. Хлопець пристебнув ремінь перед посадкою, а Кріс ще дрімав. Джошуа розбудив його, і Кріс, взявши червону сумку, теж пристебнувся.

Через кілька хвилин літак торкнувся землі, повернув на злітній смузі до терміналу, і пасажири почали збирати речі. Джошуа дочекався, поки Кріс дістане валізи з верхньої полиці, і слідом за ним вийшов із літака.

Приблизно через п'ять хвилин вони вже проходили паспортний контроль, а згодом вийшли з аеропорту і взяли таксі до штаб-квартири **Global Ascendia Group**. Кріс виглядав сонним — Джошуа дивувався, як той встиг виспатися за годину чи менше.

Таксист, на ім'я Метт, виявився колишнім бізнесменом, який заробляв сотні тисяч доларів на місяць, а тепер розвозив туристів за 10 доларів за поїздку. Проте салон машини був чистий та охайний, що здивувало Джошуа.

Під час поїздки Метт розповідав про дружину, трьох дітей та хвороби родичів останніх двох років. Це було цікаво, але Джошуа не міг дочекатися, коли вони нарешті прибудуть.

— Коли ми вже приїдемо до офісу Global Ascendia Group? — запитав нарешті Кріс.

Таксист розгубився, злегка почервонів і зізнався, що просто кружляв містом у надії, що пасажири скажуть, куди їхати. Джошуа й Кріс були одночасно розгублені й трохи роздратовані, але зрозуміли, що самі не уточнили адресу.

Врешті вони прибули до будівлі, заплативши Метту 15 доларів. Таксист швидко поїхав, мабуть, соромлячись, що розповів майже все своє життя, але забув найпростішого — запитати адресу.

Джошуа й Кріс поглянули на фасад **Global Ascendia Group**: новісінький будинок із біло-блакитними кольорами. Усередині вони підійшли до стійки реєстрації. Темноволоса дівчина ввічливо перевірила дані і направила їх на третій поверх до кабінету містера Хартера.

У ліфті вони піднялися на третій поверх, де розташовувався call-центр, офісні приміщення та конференц-зали. Пройшовши повз офіси, вони дісталися кабінету, який вказала дівчина. Постукавши, вони почули голос із середини:

— Заходьте.

Увійшовши в кабінет, Джошуа на мить зупинився. Стіни були прикрашені різноманітними картинами, полицями з книгами та сувенірами, а між ними — десятки кімнатних рослин: від маленьких вазонів на підвіконнях до високих фікусів у кутках. Атмосфера кабінету здавалася водночас затишною й владною.

Містер Хартер підвівся зі свого шкіряного крісла, привітав Джошуа і жестом запросив сісти навпроти свого масивного дубового столу. А Крісу коротко наказав:

— Вийди на хвилинку.

Коли двері зачинилися, Хартер схрестив руки на столі й почав без прелюдій:

— Може, Кріс уже тобі казав, він залишається працювати на об'єкті. Але я хотів поговорити з тобою окремо. Джошуа, я бачу в тобі не просто архітектора. Ти — найталановитіший керівник із усіх, кого я знаю. Тому я пропоную тобі не лише

співпрацю. Я пропоную стати моїм партнером.

Він нахилився вперед, його голос загравав пристрастю:

— Уяви: ми разом будуємо майбутнє. Навколо нас обертатимуться мільйони. Ми станемо настільки багатими, що гроші перестануть мати значення. Цей проект — прорив у будівництві та заселенні. І вже зараз керівництво розглядає плани розпочати подібні проекти по всій Америці. Але спершу треба довести успіх цього.

Хартер зробив паузу і, дивлячись прямо в очі, промовив:

— То що, Джошуа? Ти зі мною?

У Джошуа закалатало серце. Його проект, над яким він працював сім важких років, тепер визнавали на світовому рівні. Йому хотілося кинути все й відпочити хоча б рік — забути безсонні ночі, дедлайни, напругу. Але жага визнання, можливість залишити слід в історії й заробити мільйони перемогли втому.

— Я з вами, — нарешті сказав він.

## ЕКСКУРСІЯ

### 1

Вийшовши з кабінету в супроводі містера Хартера, Джошуа підійшов до Кріса, який сидів на дивані в залі відпочинку й читав журнал.

— Ти не повіриш, — сказав Джошуа, розповідаючи про пропозицію Хартера.

Очі Кріса розширилися від здивування.

— Та ну! Не може бути... Він справді хоче запросити тебе на співпрацю? — запитав він, ледь вірячи.

Джошуа сам ще не до кінця усвідомлював, що сталося. Стільки разів містер Хартер скаржився на невдалі роботи в команді, казав, що працює сам і ні з ким не співпрацюватиме, а тут раптом таке... Хоча, з іншого боку, це можна було очікувати: Хартер неодноразово запрошував його на сімейні свята.

— Ну що ж, мені пощастило, — посміхнувся Джошуа. — Не сумуй, Кріс. Грошима ділитися буду, мені їх все одно забагато.

— То що, йдемо? — запитав Кріс.

— Виходить так, — відповів Джошуа. — Більше тут робити нічого. Виліт до Вегаса тільки завтра, тож сьогодні ми застрягли. Пропоную піти в готель навпроти.

Так вони й зробили. Взяли номери на ресепшені та розійшлися по своїх кімнатах. Годинник показував лише ранній вечір, тож часу ще було достатньо для відпочинку.

### 2

Джейс прокинувся о шостій ранку від глухого стуку у двері. З переляку він різко сів на ліжку, ще не розуміючи, де перебуває. Повітря в кімнаті було прохолодне й пахло пилом і старими шторами.

— Збирайся, — почувся за дверима знайомий, різкий голос батька. — Через п'ять хвилин виходимо.

Хлопець мовчки кивнув, хоча той цього не бачив. Він піднявся, важко потягнувшись, і пішов до ванної. У дзеркалі відбивалося бліде, сонне обличчя. Джейс умитись холодною водою, щоб остаточно прокинутися.

Одяг на ньому був той самий, у якому він приїхав учора ввечері, — джинси, стара сіра кофта й кросівки. На підлозі біля ліжка стояла його червона сумка. У ній — кілька речей, нічого цінного.

Вийшовши надвір, він на мить примружився від ранкового світла. Сонце тільки піднімалося над лінією пагорбів, і все навколо здавалося ніби розмитим від прохолодного повітря. Асфальт перед мотелем ще блищав від нічної роси.

Спершу Джейс зайшов до віконця адміністратора, щоб віддати ключ. Старий чоловік за стійкою навіть не глянув на нього — просто взяв ключ і коротко буркнув "дякую".

Батько вже чекав біля машини, стояв, спершися на дверцята, й кутив. Побачивши сина, швидко докурив і кинув недопалок у пил.

— Давай швидше, — сказав він коротко.

Джейс кивнув, кинув сумку на заднє сидіння і сів поруч. Мати мовчки сиділа спереду, притискаючи руки до колін. Коли машина рушила, тиша всередині стала майже нестерпною.

За вікном тягнулася безкрая пустеля. Дорога втягувалася вперед — вузька, потріскана, розпечена навіть попри ранкову прохолоду. На обрії вже виднівся туман, у якому губилися силуети якихось металевих конструкцій — можливо, вежі, а може, будівельні крани.

— Це воно? — тихо спитав Джейс, не відриваючи погляду від далечині.

Батько не відповів одразу. Тільки після паузи коротко кивнув:

— Так, напевно.

Джейс мовчав, дивився вперед. Назва звучала гордо, майже урочисто — але в ньому щось стислося. Він не міг пояснити чому, але те місце попереду не здавалося йому справжнім домом.

Дорога звивалася між кам'яних пагорбів, сонце піднімалося все вище, і кожен кілометр здавався довшим за попередній.

Проїхавши ще кілька кілометрів, вони нарешті в'їхали в Солт-Лейк-Сіті. Джейс дивився у вікно, притискаючись лобом до скла. Місто росло перед ним, наче живий організм — скляні вежі здіймалися в небо, одна вища за іншу, ніби змагалися, яка ближче до сонця. Усе навколо виблискувало від світла — вітрини магазинів, металеві стіни будівель, навіть асфальт здавався дзеркалом.

Коли вони проїжджали центр, Джейс помічав яскраві вивіски ресторанів, людей, що поспішали між кав'ярнями й розважальними центрами. Місто кипіло життям, але дивно — у цій метушні він почувався відстороненим, ніби все це відбувається за склом.

Згодом машини стало менше, а хмарочоси змінилися рівними рядами сірих офісів і

складів. Дорога привела їх до району, де панувала тиша — тут працювали, а не відпочивали. Батько звернув у вузький провулок і зупинився біля великої будівлі з біло-блакитним фасадом. Вона більше скидалася на госпіталь, ніж на відділ прийому заявок.

— Виходьте, — коротко сказав він.

Джейс відчинив дверцята, відчув запах гарячого металу від капота. Сонце вже піднялося досить високо, і навіть повітря здавалося густим.

— Ідіть до стійки реєстрації, — наказав батько.

Вони з мамою перезирнулися й мовчки рушили всередину. У фойє пахло антисептиком і свіжою фарбою. Біля входу стояли кілька людей — хтось із валізами, хтось із дітьми. Всі чекали, всі мовчали.

Мати підійшла до стійки, назвала номер, який учора продиктував батькові представник компанії. Жінка за стійкою усміхнулася — механічно, чомно, без тіні емоцій.

— Проходьте далі по коридору, потім поверніть ліворуч. Кабінет для обстеження доктора Ємірсона, — промовила вона майже співуче, як завчений рядок.

Вони подякували й пішли вперед. Коридор був довгим, із підлогою, що блищала від чистоти, і лампами, які тихо дзижчали над головою. Їхні кроки лунали глухо, а стіни здавалися надто білими.

Біля дверей із табличкою **"Кабінет медичного обстеження, доктор Ємірсон"** вони зупинилися.

— Ну, ось і все, — сказала мати тихо, майже пошепки.

Джейс постукав.

— Заходьте, — пролунав чоловічий голос.

Вони ввійшли.

Кабінет справді нагадував звичайний кабінет педіатра. Доктор Ємірсон сидів у глибокому шкіряному кріслі за великим дерев'яним столом, заваленим папками й документами. На підвіконні стояли кілька квітів, біля стін — високі шафи з медичною літературою. Стіни мали теплий жовтуватий відтінок, що трохи пом'якшував офіційну атмосферу.

Світло, яке пробивалося крізь вузькі щілини між шторами, падало просто на обличчя доктора, освітлюючи лише його очі й руки. Він виглядав спокійним, навіть занадто спокійним.

— Сідайте, — мовив він, підводячи погляд на Джейса. — Зараз ми швиденько з вами розберемось.

Доктор перегорнув кілька сторінок у товстій папці.

— Назвіть ваші імена та номер броні, — попросив він.

Мати відповіла, і Ємірсон, переглянувши записи, задоволено кивнув.

— Так, ось ви. Номер 2679. Добре, можемо починати огляд. Сподіваюся, у вас із собою історія хвороби та вакцинаційний лист?

Він підвівся з крісла й підійшов до кушетки, де сидів Джейс.

— Підведися, зніми кофту, — сказав спокійним голосом.

Джейс послухався. Ємірсон одягнув стетоскоп і кілька хвилин уважно слухав його серце та дихання. Потім зняв прилад, повернувся до столу й зробив кілька коротких записів у картці.

— Тепер медична історія, будь ласка, — звернувся він до матері.

Взявши картку, лікар почав переглядати сторінки. Раптом його погляд зупинився — він нахмурився, потім підняв очі на Діану.

— Пані Діано, коли саме у вашого сина виявили лунатизм? Дата тут не вказана.

Мати розгубилася.

— Точно не згадаю... мабуть, років у дванадцять чи тринадцять. Тоді лікар призначив "Клоназепам", ми й досі його приймаємо.

— Бачу, — кивнув Ємірсон. — Один міліграм щодня, вірно?

— Так. Це не страшно, докторе? — поспішно спитала вона.

— Ні, нічого серйозного. Якщо все під контролем, турбуватися не варто. Але хочу попередити: якщо припинити прийом навіть на кілька тижнів, випадки лунатизму можуть почастишати. У нашому хмарочосі, до речі, є аптеки, тож проблем не виникне.

Він закрив картку, відклав ручку й підвівся.

— На цьому з Джейсом усе. Якщо знадобиться, призначимо додаткові перевірки. Тепер залишаєтеся ви, пані Діано, і ваш чоловік Рой. Мама попросила Джейса вийти й почекати в коридорі.

Вийшовши з кабінету, хлопець одразу помітив невелику лавку біля стіни — саме те місце, щоб перечекати батьків. Сівши, він уперше за день зміг трохи розслабитися. Над дверима, під самою стелею, висів телевізор, на екрані якого крутилася передача про тварин Африки. Хоч вона й не була особливо цікавою, але все одно краще, ніж просто сидіти в тиші.

Минуло кілька хвилин, коли трансляцію раптом перервала реклама. Джейс зітхнув, озирнувся, і його погляд зупинився на зачинених дверях кабінету. Цікавість узяла гору.

Підвівшись, він тихо підійшов ближче й, притулившись вухом до дверей, почав прислухатися.

— Я не впевнений, — долинув приглушений голос доктора Ємірсона. — Правила щодо прийому дітей до "Найвищого міста" досить суворі... тим паче, якщо мова про нервові розлади. Я звернуся до керівництва й уточню, але наразі не можу гарантувати, що їх допустять до випробування.

Джейс застиг. Серце забилося швидше. Він не розумів, що саме мав на увазі лікар, але слова "не допустять" звучали тривожно.

Джейс відступив від дверей і знову сів на лавку. За кілька хвилин із кабінету нарешті вийшли батьки, а слідом за ними — доктор Ємірсон. Він зупинився в дверному прорізі, поправив окуляри й спокійно промовив:

— Я зв'яжусь із керівництвом і передзвоню вам найближчим часом.

Обличчя батьків були похмурі й сповнені тривоги. Вони мовчки рушили довгим білим коридором, що луною відбивав кожен їхній крок, а потім вийшли на вулицю й перейшли дорогу до готелю.

Увійшовши всередину, батько попрямував до стійки реєстрації, а Джейс із мамою пішли вузьким коридором з червоними стінами та білим килимом під ногами. Вони зупинилися біля ліфту й сіли на червоний диван. Мати виглядала так, ніби на її плечі навалили ще один тягар. Джейс хотів запитати, що саме сказав Ємірсон, але не наважився — він боявся ще більше ранили її.

Коли батько повернувся з ключами, вони піднялися на третій поверх. Джейс зайшов у свій номер, а батьки — у сусідній.

Минуло близько трьох годин. За цей час Джейс устиг прийняти душ, полежати на ліжку, переглянути телевізор і навіть послухати трохи радіо. На годиннику була вже пів на дев'яту, коли він почув крізь стіну гучну сварку батьків.

Слова розпливалися, але сенс був зрозумілий. Вони говорили про нього.

— Треба було лікувати його нормально! — долітав розлючений голос батька. — Через нього ми не потрапимо до "Найвищого міста"!

Очі Джейса наповнилися сльозами. Він стискав ковдру в кулаках, боячись навіть вдихнути занадто голосно. Він не хотів бути тягарем. Не хотів розчаровувати їх. І думка, що через нього родина може втратити свій єдиний шанс... різала по живому.

В уяві вже постала їхня маленька брудна хатина в Окленді, до якої доведеться повернутися.

Та раптом у сусідньому номері настала тиша.

Потім він почув, як батько говорить по телефону. Розмова тривала недовго, і коли вона закінчилася, голос Роя звучав зовсім інакше — збуджено, майже щасливо:

— Нас чекають завтра о десятій ранку. У транзитному центрі.

Мати різко видала радісний вигук — такий щирий, що Джейс мало не розплакався. Він давно не чув цього звуку, забув навіть, як звучить мамин сміх.

Через десять хвилин у двері постукав батько. Він зайшов до кімнати, усміхнений і світлий, наче вся втома останніх днів зникла в одну мить.

— Лягай спати раніше, синку. Завтра нас чекає важливий день.

Джейс мовчки кивнув. Почистив зуби, вимкнув світло й наклався ковдрою. Цього разу він заснув майже одразу — вперше за довгий час із надією в серці.

О шостій ранку його розбудив гучний стукіт у двері.

— Джейсе, прокидайся! — кричала мама. — Ми не маємо права спізнитися!

Хлопець піднявся, протираючи очі, й попрямував до ванної. Холодна вода трохи повернула його до тями. За стіною знову чулося метушливе човгання батьків: мама кричала на Роя, щоб той нарешті зібрав свої речі, а батько бурчав у відповідь.

Джейс швидко напхав свої скромні речі в червону сумку. У мамі ж збирання затягнулося через те, що вона не могла знайти паспорти в валізі, заваленій одягом "на всі випадки життя".

Нарешті батько подав йому ключі від машини:

— Іди, чекай у салоні.

Спустившись униз із сумкою й парою пакетів, Джейс пройшов повз сонного адміністратора на ресепшені, вийшов на свіже ранкове повітря й швидко перейшов

дорогу до машини.

Сівши всередину, він одразу відчув знайомий запах освіжувача повітря. Закрив очі, притулився головою до спинки сидіння й дозволив собі ще кілька хвилин спокою.

Попереду їх чекав день, який міг назавжди змінити їхнє життя.

Недовго посидівши в машині, Джейс почув, як батько відкрив багажник і почав складати туди валізи та сумки. За хвилину підійшла мама і теж узялася за речі, водночас намагаючись підказувати Рою, що куди краще покласти. Звичайно, у багажник усе не вмістилося, тож частину речей довелося покласти в салон, де й так ледве вистачало місця.

Коли нарешті всі сіли, батько завів двигун, і вони вирушили до транзитного центру — саме там, швидше за все, їх мав чекати автобус. Машина рухалася повз високі хмарочоси, комерційні склади та великі павільйони. Джейс дивився у вікно, затамувавши подих. Його вражав сам факт, що ціле місто виросло посеред пустелі. Йому подобалося, що такий масивний, сучасний мегаполіс стоїть практично відрізанним від решти світу. І він був не єдиний — у пустелі існували й інші поселення, значно менші й настільки віддалені, що дістатися до них було справжнім випробуванням.

Дорога зайняла майже годину. Коли вони під'їхали до транзитного центру, першою в очі впала величезна кількість людей. Тут стояли цілі сім'ї — великі, багатодітні, з валізами й пакетами — усі чекали своєї черги, щоб піднятися в автобус. Самих автобусів було не менше: близько двадцяти, а може й більше — Джейс не став рахувати.

Лише з труднощами знайшовши місце для паркування, вони зупинилися. І щойно вийшли з машини, до них підійшов хлопець років тридцяти й сказав, щоб вони представилися, аби він міг перевірити їхню присутність у списку. Вони назвали свої прізвища. Хлопець подякував, розкрив товсту папку й кілька секунд гортав її, поки нарешті не знайшов потрібний рядок.

— Є. Усі троє, — промовив він. — Чекайте автобус номер сто дев'ять. Займайте будь-які вільні місця, коли підійде.

Після цього він відійшов, а Джейс із сім'єю залишилися чекати. Людей навколо ставало дедалі більше — дехто тримав дітей за руки, хтось сперечався, хто що забув у машині, а інші просто мовчки стояли, притиснувши валізи до ніг.

Через кілька хвилин на територію заїхала нова колона автобусів із номерами від 100 до 110. Двигуни гуркотіли, піднімаючи хмари пилу. Коли автобуси один за одним припаркувалися, гучномовець пролунав над натовпом:

— Рейси сто—сто десять прибули. Відправлення через сорок хвилин.

Люди пожвавилися. З різних боків натовпу почали збиратися черги в кожен автобус. Мама тихо штовхнула Джейса в плече:

— Нам краще поквартитися, поки є місця.

Коли вони рушили до свого автобуса, Джейс мимохідь помітив, як охоронці повільно переганяють усі припарковані машини до віддаленої огороженої стоянки. Мабуть, щоб ті залишалися там аж до завершення тестування "Найвищого міста". Ніхто

не пояснював, але всі приймали правила мовчки.

Підійшовши до автобуса №109, вони стали в чергу. Люди заходили повільно — водій ретельно перевіряв кожного. Коли дійшла їхня черга, він підняв голову й коротко промовив:

— Документи, будь ласка. Паспорти, медична довідка й допуски.

Батько подав усе одразу. Водій переглянув сторінки, звірив фотографії, поставив на кожному документі круглу синю печатку й нарешті відступив у бік, пропускаючи їх усередину.

Салон автобуса був вузьким і тісним. Між рядами проходив ледве помітний коридор, сидіння стояли попарно, й майже всі були вже зайняті. Лише шість місць залишалось вільними. Джейс із мамою влаштувалися поруч, а ось батькові довелося сісти через кілька рядів, окремо.

Поступово автобус наповнився до останнього місця. За вікном було чути, як у сусідніх автобусах люди зчиняють гамір, сідають, дитячий плач — усе змішувалось у суцільний гул.

Нарешті з гучномовця оголосили:

— Увага всім. Автобуси готові до відправлення.

Перший автобус рушив, і за ним, немов велика злагоджена машина, один за одним потягнулися інші. Вони виїхали за межі міста й трималися колонною з десяти машин. Дорога була рівною, магістраль — майже порожньою.

Та раптом усі автобуси одночасно повернули на піщану дорогу, яка вела вглиб пустелі. Асфальт зник, замінившись твердим ґрунтом і жовтим пилом. Колона віддалялася від міста швидко й безповоротно.

Джейс дивився у вікно, і в нього виникало дивне відчуття... ніби той хмарочос, до якого вони прямували, був не просто будівлею.

Ніби це був самотній острів посеред пустелі.

Ніби він стояв там не випадково

І ніби він чекав на них.

Щось у всьому цьому нагадувало секретний об'єкт або військову базу. Автобуси не зупинялися вже понад годину, а водії, схоже, й не думали робити паузи. Маршрут ішов усе далі й далі вглиб пустелі, і Джейс почав хвилюватися: чи справді тут може бути якийсь хмарочос?

Та нарешті колона повільно почала скидати швидкість. Пісок, що здіймали автобуси попереду, теж поступово осідав. І саме тоді Джейс побачив його.

"Найвище місто".

Хмарочос здавався нереальним. Його верхівка зникала десь у небі, немов будівля просто виростала з пустелі й упиралася в сонце. Джейс не міг відірвати очей — усе це виглядало так, ніби він дивиться на щось із майбутнього. На щось, що не повинно існувати посеред пісків.

Коли автобуси під'їжджали ближче, він помітив деталь, яка його насторожила: з першого по п'ятий поверх усі вікна були закриті решітками. Це сталося так швидко, що

він не встиг нічого обміркувати — просто запам'ятав, як металеві прuti темніли на сонці.

Коли автобуси нарешті зупинилися й двері відкрилися, водії першими вийшли надвір. Потім почали виходити пасажир.

Біля сходинок стояв чоловік років сорока у зеленій футболці та кепці. У руках він тримав папку й відмічав олівцем кількість тих, хто виходив з автобуса.

Далі людей зустрічав персонал — молоді працівниці в такій самій формі, усміхнені, ніби щойно закінчили коледж і отримали першу роботу. Вони чемно привіталися й розділили групи, закріпивши за кожною окремого співробітника.

До групи Джейса підійшла дівчина з бейджем на грудях.

— Не розходьтесь і тримайтеся ближче одне до одного, — чітко сказала вона. — Спершу вам проведуть коротку екскурсію кількома поверхами. Після цього кожна родина отримає брошуру з інформацією про квартиру та номер свого поверху. А зараз... ходімо знайомитися з містом.

Вона повела їх до входу на перший поверх. Перед дверима знову нагадала не відставати й уважно слухати.

Працівниця приклала пластикову картку до замка, і велика подвійна дверцята клацнула, пропускаючи їх усередину.

Перед очима Джейса відкрилася простора зала з білими стінами та великими екранами вздовж них. Атмосфера була стерильною, майже тривожною.

Мабуть, це був поверх безпеки.

Коридор вів до масивних металевих дверей, схожих на ті, що бувають у банківських сховищах. За кілька кроків до них гучномовець раптово озвався, і всіх у групі зупинив голос охоронця.

За товстим панорамним склом, яке виходило прямо на коридор, сидів чоловік у чорній формі. Він насторожено дивився на групу, а потім холодним тоном попросив:

— Працівник, пропуск, будь ласка.

Дівчина підняла карту й показала її крізь скло. Охоронець коротко кивнув і натиснув кнопку на пульті. Масивні двері тихо, але відчутно важко зрушили з місця, відкриваючи прохід далі вглиб хмарочоса.

Пройшовши через двері, вони потрапили в новий коридор з білими стінами. Наприкінці коридору стояли два металеві ліфти сірого кольору, а між ними — широкі сходи. Вони підійшли до одного з ліфтів, і працівниця провела карткою. Двері відчинилися, і Джейс з відкритим ротом увійшов у ліфт. Такого не могло бути! Ліфт був неймовірно великий — майже як ціла квартира! Він просто не міг в це повірити.

Коли всі зайшли в ліфт, дівчина знову провела карткою, і на екрані з'явився номер поверху. Вона ввела номер 107, і ліфт миттєво почав підніматися. Поки вони піднімалися, працівниця розповідала:

— Цей ліфт має розміри 10 на 10 метрів, і це необхідно для зручного переміщення мешканців "Найвищого міста". Також є ще один ліфт для екстрених служб, але ним можуть користуватися тільки працівники. Якщо потрібно піднятися або спуститися на

кілька поверхів, будь ласка, скористайтеся сходами.

Ліфт зупинився на 107-му поверсі, і група вийшла, слідуючи за працівницею. Вийшовши з ліфта, всі зупинилися і почали оглядати поверх.

— Цей поверх має площу 5000 квадратних метрів, — почала розповідати працівниця. — На ньому є 36 квартир, і вільна площа займає приблизно 3500 квадратних метрів. Розміри будівлі — 100 на 50 метрів, тож тут є досить місця для прогулянок.

Джейс не міг повірити своїм вухам.

Як це все може стояти? Що в них за фундамент? — думав він.

Працівниця продовжила:

— Тепер я дам кожному з вас брошуру, в якій буде вказано ваш поверх і номер квартири. Якщо у вас виникнуть питання, спершу перевірте брошуру. Якщо відповідь не знайдете, зателефонуйте на синій телефон, який є на кожній кухні.

Вона дала брошуру кожній родині та продовжила:

— Тепер йдемо на 120-й поверх. Там вас чекає щось дуже цікаве.

Всі повернулися до ліфта, і працівниця ввела номер поверху без картки. Ліфт знову почав швидко підніматися, і Джейсу навіть заклало вуха від швидкості. Коли двері відкрилися, він вийшов, і перед ним розгорнувся дивовижний вид.

На 120-му поверсі звучала музика, як у супермаркеті. І Джейс побачив... супермаркет! Але не просто супермаркет — це був супермаркет на 120-му поверсі хмарочоса! Всі стелажі були заповнені продуктами, і хоч поверх був не дуже великий, він все одно вражав.

Працівниця продовжила:

— Супермаркет займає третину цього поверху, інша частина відведена під склад. Всього в будівлі є п'ять таких супермаркетів на різних поверхах які вказані у вас в брошюрах. Якщо вам потрібно щось швидко купити, кожні десять поверхів є мінімаркети, де продаються снекі та товари першої необхідності.

Якщо запитань немає, продовжимо.

Після короткої паузи один чоловік підняв руку і запитав:

— А що, якщо почнеться пожежа або комусь стане погано?

— Хороше питання, — відповіла дівчина. — У такому випадку у нас є пожежні станції. Хоча вони не мають звичних пожежних машин, пожежники є і вони всі пройшли спеціальну підготовку для цього міста. У нас також є медичні пункти, поліція і охорона, які працюють в екстрених ситуаціях. Всі номери для виклику екстрених служб вказані на табличках біля синього телефону в кожній кухні.

Дівчина закінчила свою розповідь і поглянула на групу, чекаючи подальших запитань.

Вона знову повела всю групу до ліфта. Уже всередині працівниця сказала, що всі основні деталі екскурсії вона розповіла, і тепер проведе кожну сім'ю до їхніх квартир.

Ліфт рушив угору. Першою вийшла сім'я з одним хлопчиком — на 107-му поверсі. Далі кабіна поїхала вниз на 56-й, де вийшла родина з маленькою дівчинкою. Так,

поверх за поверхом, люди виходили з ліфта, поки на табло не спалахнула цифра **209** — поверх, зазначений у їхній брошурі.

Ліфт зупинився, двері роз'їхалися, і сім'я Джейса вийшла в просторий, світлий коридор. Працівниця посміхнулася напівофіційною усмішкою й додала:

— Шукайте свою квартиру. Номер вказано в брошурі.

Двері зачинилися, ліфт поїхав далі, а коридор миттєво став дивно тихим. Джейс першим озирнувся і почав шукати табличку №12. Це виявилось неважко — двері були підсвічені м'яким білим світлом, а номери вирізнялися срібними цифрами.

Підійшовши до дверей, вони зупинилися: **ключа в них не було.**

Батько коротко вилаявся собі під ніс і почав обмацувати кишені. Мама переглядала сумки. Джейс теж перевірів усе, що міг, але ключа ніде не було.

Тоді він глянув на брошуру — тонку книжечку, яку тримав у руках. Пальці відчували щось тверде під обкладинкою. Хлопець розгорнув останню сторінку — і там, приклеєний у маленькому прозорому конверті, лежав металевий ключ.

— Ось! — вигукнув він, простягаючи ключ татові.

Рой вставив його в замок, провернув двічі — і двері повільно відчинилися, впускаючи їх у нову оселю.

Перед ними відкрилася невелика передпокійна кімната з коричневим шафою для взуття та одягу. Вони роззулися, зняли верхній одяг, і, відчинивши сіру міжкімнатну двері, увійшли у справжній коридор квартири.

Прямо навпроти передпокою була спальня батьків — двері з матовим склом і акуратною табличкою "Room A". Далі коридор вів до кухні, залитої м'яким білим світлом. Праворуч розташовувалася дитяча — невелика, але затишна кімната з зеленими стінами. Уже на кухні, біля вікна, була ще одна двері, які поки залишалися зачиненими.

Зліва від передпокою знаходився туалет — акуратний, білий, з невеликою дзеркальною шафою.

У брошурі, що вони отримали, був детальний план квартири: з точними розмірами кімнат, позначенням вентиляційних шахт, розкладкою меблів та навіть площею без урахування стін. Для чого їм ця інформація — було незрозуміло, але виглядало професійно.

Самі стіни мали приємний біло-кремовий відтінок, ніби спеціально підібраний, щоб заспокоювати. У квартирі було все необхідне: нові меблі, м'яке світло, чистота й відчуття... правильності. Ніби це місце чекало на них давно.

Вже вечоріло, Джейс сидів на кухні біля вікна й насолоджувався помаранчевим від безкрайніх пісків пустелі. Вікно було трохи відчинено й легкий вітерець бив прямо в обличчя Джейса. На вулиці було не гаряче й не холодно — було ідеально, ідеальна погода для перших днів літа. Мама насвистуючи готувала їжу яку вони привезли з собою з дому, дому який був за тисячі миль від них. На кухні пахло свіжим огірком з якого мама робила салат на вечерю. Джейс спостерігав перший день в цьому місті добігає кінця але він не був засмучений, бо знав що на нього чекає ще 364 таких днів.

Батько повернувся з прогулянки містом як раз перед тим як вони приготувались вечеряти. Разом вони сіли за стіл, що було незвично, адже вони завжди вечеряли перед телевізором в гостиній. Вперше за довгий час вони всі веч5ряли й перемовлялися розповідаючи свої враження від "Найвищого міста". Смачно повечерявши Джес попрямував до своєї кімнати де побачив маленький сірий ноутбук що гарненько лежав на його писемном столі що бів придвинутий до лівої стінки. В протилежній стороні в самому куту кімнати, а біля ліжка стояв невеликий прикраватній коричневий столик. Ще в кімнаті була біло зелена шафа що стояла біля кінця ліжка. Джейсу здалося дивним що вся кімната було оформлена в біло зелених тонах, але він не зважав на це уваги. Все його внимание привлек ноутбук що лежав на столі. Підійшовши до стола він сів на чорне крісло що часто зустрічалося в офісах й відкрив ноутбук. Запускався він не швидко, але коли все ж таки завантажився на головному екрані його зустріли два ярлика на робочому столі фон якого був синім з блакитними напівпрозорими лініями що рухалися в хаотичн5му порядку горизонтально. Джейс глянув на ярлик з назвою "HighNet" ця назва зацікавила Джейса й він клікнувши на нього він опинився на не складному сайті з непоганим дизайном, На головній сторінці було написано: Вас вітає HighNet— ваш спосіб гарно відпочити. Під написом були ще кілька маленьуих: Головна, Нове, Популярне, Новини й пошук. Джейс здивувався, він не знав що такий сайт взагалі є, натиснувши на вкладку "Новини" він потрапив на ще одну сторінку в зголовку якої було написано: HighNet News— новини "Найвищого міста". Проліставши сторінку в низ він побачив що в новинах пишуть про початок річного безоплатного проживання, також на сторінці писали про події в самому місті, наприклад: на 260 поверсі загубилася дитина, прохання подзвонити на номер який джейс пропустив, або - на 300 поверсі виникла словісна сутичка між мешканцями, але вона оперативно припинилася за допомогою органів правопорядку. Й проліставши вниз Джейс побачив чорнобілу фотографію з мабуть камери спомтереження поверха на якому була сутичка. Джейс був здивован що новини тільки про "Найвмще місто", але проліставши до кінця сторінки він збагнув що всі новини на цьому сайті лише з найвищого міста. Джейс щоб остаточно переонатися в цьому ввійшов на робочив стіл й натиснув на ярлик браузера, але знову відкрився Хайнет. Тепер ДЖейс був упевнений що з цього міста прямого віходу з інтернета не має, можна лише виходити в Хайнет. Типо локальна мережа подумав Джейс й виключив ноутбук. Все ще сидівши за столом склавши руки він думав чи це взагалі нормально. Типу, вийти в глобальну мережу не можна, дізнатися що коїться в світі не можна, й щоб хтось дізнався що ти тут теж не вийде. Це неабияк занепокоїло Джейса, це означало що він не може дізнатися що коїться в світі й дізнатися що коїться тут інший світ не може, це ще більше злякало Джейса. Але через декілька хвилин він себе заспокоїв подумавшит що в путелі і так не було зв'язку, а вони і так зробили свою, це хоч щось. В'явши із зі стола Джейс вийшов в коридор, але побачив що батьки вже сплять. Тоді він теж вирішив вже лягати, сходявши почистити зуби він повернувся до своєї-не-своєї кімнати й улігся в ліжко все ще думаючи про той сайт й про це ісе місто. Попереду був ще довгий час тут, і не довго думаючи він

вирішив завтра прогулятися по поверхах й роздивитися це місто.

Вже вечоріло. Джейс сидів на кухні біля вікна й милувався помаранчевим світлом, що лягало на безкраї піски пустелі. Вікно було трохи відчинене, і легкий вітерець освіжав його обличчя. На вулиці не було ні жарко, ні холодно – ідеальна погода для перших днів літа.

Мама насвистуючи готувала вечерю з продуктів, які вони привезли з дому, що залишався за тисячі миль від них. Кухню наповнював аромат свіжого огірка – саме з нього мама робила салат. Джейс спостерігав, як перший день у цьому місті добігав кінця, але він не був засмучений: попереду ще 364 таких дні.

Батько повернувся з прогулянки містом якраз перед вечерею. Цього разу вони сіли всі разом за стіл – незвично, адже зазвичай вечеряли перед телевізором у вітальні. Вперше за довгий час вони сиділи разом, обмінювалися враженнями від "Найвищого міста" та смакували вечерю.

Після їжі Джейс пішов до своєї кімнати. На письмовому столі лежав маленький сірий ноутбук, столик стояв біля лівої стіни. У протилежному куті, біля ліжка, стояв невеликий коричневий прикраватній столик. Поряд із ліжком – біло-зелена шафа. Кімната була оформлена в біло-зелених тонах, що здавалося Джейсу трохи дивним, але він не звертав на це уваги. Його погляд привернув ноутбук.

Сівши на чорне офісне крісло, він відкрив ноутбук. Завантажувався він повільно, але коли з'явився робочий стіл, Джейс побачив два ярлики на синьому фоні з блакитними напівпрозорими лініями, що хаотично рухалися горизонтально. Один із ярликів називався "HighNet". Зацікавившись, Джейс клікнув на нього і потрапив на простий, але гарно оформлений сайт.

На головній сторінці було написано: *"Вас вітає HighNet – ваш спосіб гарно відпочити"*. Під написом – меню: Головна, Нове, Популярне, Новини та пошук. Джейс здивувався: він не знав про існування такого сайту. Натиснув на вкладку "Новини" і потрапив на сторінку з заголовком *"HighNet News – новини "Найвищого міста"*.

Проліставши вниз, він побачив повідомлення про початок річного безоплатного проживання, а також новини про події в місті: на 260 поверсі загубилася дитина (звернення з номером телефону, який Джейс пропустив), або на 300 поверсі виникла словесна сутичка між мешканцями, яка швидко була врегульована органами правопорядку. Далі – чорно-біла фотографія з камери спостереження, що фіксувала ту сутичку.

Джейс здивувався: новини стосувалися тільки "Найвищого міста". Проліставши до кінця, він переконався, що всі повідомлення на сайті – лише про нього. Спробувавши відкрити браузер через ярлик на робочому столі, він знову потрапив на HighNet.

Тепер Джейс був упевнений: з цього міста немає прямого виходу в інтернет – доступна лише локальна мережа HighNet. Він вимкнув ноутбук і, сидячи за столом із складеними руками, думав, чи це нормально. Неможливо дізнатися, що відбувається у світі, і ніхто зовні не може дізнатися про нього – це тривожило.

Проте за кілька хвилин він заспокоївся: у пустелі і раніше не було зв'язку, а вони і

так зробили своє – це вже щось.

Вставши зі стола, Джейс помітив, що батьки вже сплять. Він пішов почистити зуби, повернувся до своєї кімнати й ліг у ліжку, все ще думаючи про сайт і місто. Попереду був довгий час у цьому місті, і він уже вирішив: завтра прогуляється поверхами й уважно роздивиться його.

## ПРОГУЛЯНКА МІСТОМ

### 1

Наступного ранку Джейс прокинувся від солодкого й приємного запаху панкейків. У футболці й шортах, протираючи очі, він вийшов із кімнати й попрямував на кухню.

Там мама смажила панкейки, а тато сидів за столом із чашкою кави й дивився у вікно.

— Мам, а звідки тісто для панкейків? — запитав Джейс.

Мама трохи здригнулася — мабуть, не помітила, як він зайшов.

— Рано-вранці я спустилася на 120 поверх, у супермаркет. Купила там усе, що треба, — сказала вона.

— А, ну ок, — кивнув Джейс і сів за стіл праворуч від батька.

— Можна я сьогодні піду прогуляюся містом?

Батько трохи подумав.

— Ну якщо так тобі треба — йди. Але будь обережний. Тут є такі люди... з поганих сімей і з поганими намірами. Краще до вечора не гуляти. Якщо вже ходити, то там, де світло й багато народу.

Він дістав із підвіконня брошуру, поклав її на стіл і стукнув по ній пальцем.

— Ось. Тут написано всі поверхи, де можна нормально прогулятися. Візьмеш із собою. Там ще телефони екстрених служб є.

Сказавши це, батько відвернувся й почав сьорбати каву.

Джейса трохи здивувало, що батько так переживає. Раніше, коли Джейс казав, що піде гуляти, той навіть оком не моргав. А тут раптом — "будь обережний".

Мабуть, це місто якось дивно впливає на їхню родину. Але, здається, в хорошому сенсі.

Поки вони говорили, мама поставила на стіл тарілку з акуратно складеними панкейками.

— А де той соус, про який ти казала? — одразу запитав батько.

— Ой! — вигукнула мама.

Вона повернулася до підвішеного кухонного шкафчика, дістала звідти темно-помаранчеву баночку й поставила на стіл.

Коли батько полив панкейки соусом, Джейс узяв баночку й прочитав:

"Кленовий сироп".

— Дивно... — тихо сказав він. — Я такого раніше не бачив.

Баночка була невелика, скляна, але чомусь здавалася важкою. Джейс поставив її на стіл і глянув на батька — той з апетитом їв панкейки з цим сиропом.

Джейс теж захотів спробувати.

Відкривши баночку, він почав лити сироп на панкейки. Той повільно стікав "гармошкою", лінія за лінією.

Відрізавши шматок, Джейс нарешті скуштував.

Смак був неймовірний — солодкий, але трохи гіркуватий. Саме ця дивна нотка й робила його таким незвичним.

Поївши, Джейс встав із-за столу й попрощався з батьками. Він уже хотів побігти до прихожої, але батько зупинив його й простягнув брошуру.

— Не забудь.

— Дякую.

Взявши її, Джейс пішов у прихожу. Там він накинув зелену кофту, вдягнув сірі штани й, відчинивши двері, вийшов у те, що тут можна було назвати двором.

## 2

Вийшовши, Джейс помітив, що людей на поверсі майже немає. Це здалося дивним — на годиннику вже було пів на одинадцять.

— Так-так-так... — пробурмотів він і розгорнув брошуру.

Вона розкладалася, як карта з мотелів — таких, у яких вони зупинялися дорогою сюди.

Джейс почав переглядати розділи, поки його погляд не зупинився на написі "**Парки та розваги**", виділеному червоним кольором.

Він провів очима вниз і почав читати поверхи.

**270 поверх — Зелений парк.**

— О, цікаво.

Джейс підійшов до ліфта. Біля нього вже стояло кілька людей — напевно, теж чекали.

Через кілька хвилин пролунав дзвінок, і двері ліфта відчинилися.

Зайшовши всередину, Джейс помітив, що люди стоять переважно в центрі, а не в кутах. Дехто виглядав так, ніби кудись дуже поспішає.

Коли двері зачинилися, Джейс набрав **270** на панелі, схожій на кодовий замок.

Спочатку ліфт зупинився на **257 поверсі**. Там вийшла невелика група людей у чорній формі, схожій на форму охоронців.

Поки двері були відкриті, Джейс помітив, як вони заходять у якийсь центр зі скляними дверима. Усередині стіни були обшиті білою та чорною металевою плиткою.

Над дверима був напис:

**HCS**

А під ним —

**Highest City Security.**

Джейсу сподобалося, що навіть охорона тут виглядала серйозно. Все було, як у справжньому місті.

Ліфт їхав далі — поверх за поверхом. Люди виходили й заходили.

Поки ліфт зупинявся, Джейс встиг зрозуміти, що тут купа різних місць роботи: якийсь центр управління, електроніки, навіть сантехніки.

Так він і доїхав до **270 поверху**.

Коли двері відчинилися, Джейс на секунду навіть не повірив очам.

Перед ним розкинувся величезний парк.

Справжній парк — зі скамейками, деревами... і навіть травою.

По зеленій траві тягнулися хвилясті доріжки, схожі на звичайні земляні стежки. На лавках сиділи літні люди, на траві гралися діти.

У самому центрі стояла кав'ярня.

Вийшовши з ліфта, Джейс помітив табличку перед входом у парк. На ній були написані правила поведінки, а також план евакуації з поверху.

Уважно прочитавши все, він пішов акуратною доріжкою до кав'ярні й подивився на меню.

— Еспreso класичний — **6 ВРТ...**

— Так, стоп. А це що таке? — здивувався Джейс.

Він звернувся до продавця.

— Скажіть, будь ласка, що таке ВРТ?

— Це валюта нашого міста, — відповів продавець. — Тут не приймають долари. І вона електронна. Використовується через спеціальний магнітик, типу як пейджер.

— А де його взяти?

— У спеціальному центрі. Іди на **300 поверх**. Вийдеш у велике приміщення — там буде стійка. Підійдеш, і тобі все пояснять.

Подякувавши продавцю, Джейс відійшов від стійки. Ще трохи оглянувши "**Зелений парк**", він попрямував до ліфта. Там набрав номер **300** на панелі — їхав отримувати той "типу пейджер", як сказав продавець.

### 3

Через кілька хвилин ліфт зупинився.

Вийшовши, Джейс побачив купу людей. Сам поверх нагадував якесь державне відділення — типу того, де отримують паспорти. Стіни були білі, лише під самою стелею тягнулася широка чорна лінія, що йшла по колу всього приміщення.

Джейс попрямував до стійки, що стояла по центру. Він також помітив, що вздовж стін стоять маленькі одиночні столики з великими квадратними комп'ютерами. Столики були розставлені приблизно за два метри один від одного, і за кожним сиділа жінка в діловому одязі.

Помітивши Джейса, молодий хлопець за стійкою реєстрації звернувся до нього:

— Чим я можу вам допомогти?

Джейс підійшов ближче.

— Мені сказали, що тут можна отримати якусь штуку, на якій зберігаються гроші.  
Хлопець усміхнувся.

— **hPay** можна отримати, але спочатку назвіть своє ім'я та по батькові. Потім підійдете до столика **A2** і будете слідувати інструкціям.

— Добре, — сказав Джейс.

Хлопця звали **Боб**. Джейс назвав йому своє ім'я та по батькові. Боб ввів дані у великий квадратний комп'ютер і сказав зайняти чергу до столика **A2**.

Джейс так і зробив.

Стоячи в черзі, він раптом усвідомив, що його навіть не запитали, де його батьки. Він почав думати, чи взагалі можна отримувати тут щось без них.

Але поки він думав, черга дійшла до нього.

Молода, мила, струнка жінка із заплетеним бурим волоссям сказала, що Джейс може сідати.

Він сів на маленький коричневий стілець, схожий на ті, що стояли в його школі.

Почалися питання.

Скільки часу він тут живе.

Скільки йому повних років.

Чи є в нього тут друзі.

Останнє запитання здалося Джейсу найдивнішим.

Збитий з пантелику, він невпевнено відповів, що друзів тут поки не має і що він у місті лише **перший день**.

Жінка розпливлася у широкій, трохи моторошній усмішці, подякувала і почала щось швидко вводити в комп'ютер.

Закінчивши, вона сказала:

— Почекайте кілька хвилин на дивані у протилежному крилі приміщення.

Джейс попрямував туди.

І раптом побачив знайомого хлопчика — того самого, з яким він їхав у ліфті в перший день. Хлопчик виглядав трохи збентеженим.

Джейс підійшов до нього.

— Привіт. Я Джейс.

— Я Ендрю, — відповів хлопчик.

— Ти теж прийшов за цією штукою, щоб купувати речі?

— Ага. Мені сказали, що тут її можна отримати.

— Тоді тобі треба підійти до стійки реєстрації, назвати ім'я, а потім до столика **A2**.

— Дякую, — сказав Ендрю і пішов до стійки.

Джейс сів на диван. На маленькому кавовому столику лежало кілька журналів. Він узяв один, але той виявився не дуже цікавим, тому Джейс постійно озиртався.

Через деякий час Ендрю повернувся — мабуть, йому теж сказали чекати.

Він сів неподалік.

— Що тобі сказали? — запитав Джейс.

Ендрю подивився на годинник.

— Чекати, поки оголосять ім'я. Потім треба підійти до тієї стійки поруч із реєстрацією.

— Зрозуміло, — сказав Джейс.

Після короткої паузи він додав:

— Слухай, я бачив тебе в перший день. Ти ж із **107 поверху**, так?

— Ага. А ти з **209**, — відповів Ендрю.

— Так.

Джейс намагався підтримати розмову.

— Я сьогодні вирішив трохи прогулятися. Але без грошей тут особливо не погуляєш.

Ендрю кивнув.

— У нас у родині грошей теж ніколи особливо не було. Ми дізналися про цей проект із газети і вирішили спробувати.

Потім він почав розповідати про своє місто.

— Я з **Вейла**, у штаті Колорадо. Маленьке місто. Може, ти й не чув. Але воно затишне... красиве.

Він трохи помовчав.

— Тільки жилося нам там важко. Роботи майже не було. Батько щодня сідав на автобус і їхав у **Брекенрідж** — курортне містечко з готелями. Працював у одному готелі... але грошей там майже не платили. Маленький, непопулярний готель.

Ендрю знизав плечима.

— Тому грошей постійно не вистачало.

Саме тоді по гучномовцю пролунало ім'я Джейса.

Він підвівся і пішов до стійки з написом "**Отримання**".

Йому видали маленький пристрій — **hPay**.

Кивнувши на знак подяки, Джейс попрямував до ліфта. Проходячи повз диван, він окликнув Ендрю:

— Слухай, може завтра теж підемо погуляємо?

— Може, — відповів Ендрю. — Але тільки після обіду. І не вище **200 поверху**. Батьки не дозволяють.

— Окей.

У цей момент якраз приїхав ліфт.

Джейс зайшов усередину і набрав номер свого поверху.

Приїхавши на свій поверх, він вирішив зайти до своєї квартири, розповісти батькам що треба щоб тут щось купувати.